

DOODSKAART

EEN BLOEDSPANNENDE SERIAL KILLER
THRILLER

CALLADINE & BAYLISS
BOEK 3

HELEN H. DURRANT

Copyright Helen H. Durrant 2015

Published by special arrangement with Lorella Belli Literary Agency
Limited and 2 Seas Literary Agency

Copyright Nederlandse vertaling 2025 Wonderland Publishers B.V.

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Dead List* (revised edition 2025)

Vertaling: Festina Lente

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83555 072

NUR 332

www.wonderlandpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

✿ Formatted with Vellum

PROLOOG

DE OUDE VROUW stak Tariq Ahmed door de open deur een vel papier toe. Ze lachte niet.

‘Het spijt me dat ik u stoort,’ zei ze en haar stem trilde van emotie. ‘Ik ben mijn kat kwijt. Ik ga alle huizen in de straat langs.’ Ze liet hem de uitgeprinte foto zien. ‘Hij is al bijna een week weg en ik denk dat iemand hem in huis moet hebben genomen.’

Ze was klein, een beetje rood aangelopen, met een lange dunne neus waarop een ouderwetse bril rustte. Dokter Tariq Ahmed schudde geërgerd zijn hoofd. Het was een lange, zware dag geweest. Het enige wat hij wilde was wat welverdiende rust. ‘Sorry, ik kan u niet helpen.’ Hij wierp een vluchtige blik op de print en wuifde haar weg. ‘En laat dat niet op mijn oprit vallen als u weggaat,’ zei hij tegen haar, terwijl hij de deur dicht probeerde te doen.

Maar de oude vrouw liet een luide snik horen en greep zijn arm terwijl ze op haar benen wankelde. ‘Alstublieft. Ik moet hem vinden, hij is het enige wat ik heb en hij zal wegwijnen.’

‘Gebruik uw stok. Leun daar maar op, daar is hij voor,’ zei hij scherp, terwijl hij haar vingers van zijn arm

probeerde te trekken. ‘U moet naar huis. Het is donker en koud. Zelfs uw kat is verstandiger dan op zo’n nacht rond te zwerven.’

Iets aan haar uiterlijk klopte niet helemaal. Haar haar zat vreemd en haar kleren waren te groot, maar hij was te geïrriteerd om uit te puzzelen waarom.

Hij maakte aanstalten om de deur weer te sluiten, maar deze keer dook ze naar voren. ‘Ik voel me duizelig,’ hijgde ze naar adem happend. ‘Ik weet dat ik niet buiten zou moeten zijn; ik heb slechte longen. Maar ik moet hem vinden. Mag ik een glas water, alstublieft, om een van mijn tabletten te nemen? Dan ga ik.’

Tariq Ahmed kneep zijn ogen tot spleetjes en staarde naar de vrouw. Ze zag er oud en zwak uit; hij was tenslotte dokter, dus ondanks zijn ergernis dat hij gestoord werd, voelde hij zich verplicht te helpen. Met een ongeduldige zucht draaide hij zich om en liep door de gang terug naar de keuken, terwijl hij haar bij de deur achterliet.

Harriet Finch glimlachte. Dit was makkelijker dan ze zich had voorgesteld. Met een paar stappen was ze binnen. Ze volgde hem stilletjes en stond binnen een paar seconden achter hem.

Ze drukte op een knopje op haar wandelstok, waardoor er een vervaarlijk lemmet vrijkwam, net een bajonet. Het was een handig hebbedingetje dat ze van haar grootvader had geërfd en dat jarenlang ongebruikt in haar gangkast had gelegen. Toen het haar te binnen schoot, had ze het een opknapbeurt gegeven. Nu was het een mooi wapen.

Ze hief de stok hoog op. Als de dokter had opgekeken, zou hij haar schaduw op de muur hebben gezien. Maar dat

deed hij niet en voordat hij besepte wat er gebeurde, zat het lemmet midden in zijn rug.

Het gleed naar binnen, eerst bijna als een mes in de boter, maar toen zat het vast. Er zat iets hards in de weg; ruggenwervels? Harriet gromde luid van ergernis, haar arm draaide en duwde tegen de obstructie. Uiteindelijk werd ze beloond met een bevredigend gekraak toen het mes de laatste centimeters diep in zijn lichaam gleed.

Hij draaide zich niet eens om. Ze keek toe, zag zijn armen wild heen en weer zwaaien en hoorde hem een zwak kreuntje slaken. Ze moest bijna lachen toen hij zijn zij vastklemde en met een laatste kreun hard tegen de grond sloeg.

Harriet had goed gemikt: hij was er geweest. Na een beweging van haar duim werd het lemmet ingetrokken. Perfect. Nu alleen nog het laatste element, zodat de politie het goed zou zien. De komende tijd zou Harriet een aantal moorden plegen en ze zouden allemaal anders zijn. Ze wilde niet tot last zijn. Natuurlijk zouden ze onderzoek doen, ze moesten wel. Maar ze wilde niet dat ze achter hun eigen staart aan zouden rennen op zoek naar meerdere moordenaars.

Ze pakte een lange spijker en een hamer uit haar tas en zocht in haar zak naar de kaart. Voorzichtig om geen bloed op haar kleren te krijgen, duwde ze dokter Ahmed op zijn rug. Ze legde de kaart tegen zijn gesloten rechteroog en positioneerde de spijker. Met een krachtige klap van de hamer sloeg ze hem door de oogkas heen diep zijn schedel in, waardoor de kaart op zijn plaats bevestigd werd. Een tarotkaart op elk van de lichamen zou haar handtekening zijn. De politie zou de moorden met elkaar in verband brengen, wat het uiteindelijk gemakkelijker zou maken voor hen.

Harriet wilde niet treuzelen, maar ze was nieuwsgierig.

Met deze man was het tenslotte begonnen; hij was zo kil en had geen enkel inlevingsvermogen. De afgelopen maanden was ze hem gaan haten. Nu ze hier toch was, wilde ze zien hoe hij leefde, wat hem bezielde.

Ze dwaalde rond van kamer naar kamer en nam de nonchalante elegantie van de inrichting op. Hij had smaak en genoot duidelijk van mooie dingen om zich heen. Met zijn baan kon hij zich dat natuurlijk veroorloven. Zijn muren waren bedekt met schilderijen; sommige herkende ze als werk van lokale kunstenaars.

Zijn zitkamer was vaag verlicht; er stond maar één lampje op een tafel, maar er glinsterde iets wat haar aandacht trok. Het was een gouden envelop geadresseerd aan dokter T. Ahmed. Harriet pakte hem op en keek erin. Hij bevatte twee uitnodigingen voor een kunsttentoonstelling die later die week werd gehouden in het buurtcentrum. Ze had nog geen verjaarscadeau voor haar vriendin Nesta gekocht en Nesta was een kunstliefhebber. Op de uitnodiging stond dat er eten en wijn zou zijn. Dat zou Nesta ook leuk vinden. Harriet stopte de envelop in haar zak en ging terug naar de keuken.

Er vormde zich een grote plas bloed rond het lichaam. Ze glimlachte bij zichzelf. Dit was goed, heel goed, en zoveel beter dan thuis zitten kniezen. En het was alleen maar passend dat hij de eerste zou zijn. Hij was tenslotte degene die haar het slechte nieuws had verteld. Dus het was zijn verdiende loon, de harteloze klootzak.

Ze leunde voorover om te controleren of de afbeelding op de tarotkaart duidelijk te zien was. 'De Toren', die 'onverwachte verandering' symboliseert. Hoe toepasselijk. Dokter Tariq Ahmed had het zeker niet zien aankomen.

HOOFDSTUK 1

DINSDAG

‘DUS JE KUNT ons niet eens een datum geven?’ vroeg Ruth, terwijl ze nog een druif pakte uit de zak op de bank, waar Tom Calladine languit op lag. ‘Of misschien wil je dat niet,’ opperde ze fronsend. ‘Als ik je niet beter kende, zou ik zeggen dat je je plicht verzaakt. Dus kom op, biecht op: wat heeft de dokter gezegd? Je verwondingen waren toch niet zo erg? Het werk stapelt zich op en we kwamen al handen tekort voordat je eh... Nou ja, voordat je werd neergeschoten,’ zei ze nuchter.

‘Je bent een harde, Ruth Bayliss. Je zou me zonder te aarzelen uit mijn ziekbed en terug aan mijn bureau hebben, klaar of niet.’

‘Klaar!’ spotte ze. ‘Oké, je arm ving een kogel op, maar kom op, Tom, hij heeft je nauwelijks geraakt.’

‘Dankzij Lydia’s snelle reactie,’ zei hij nadrukkelijk. ‘Zonder de tijdige tussenkomst van die vrouw zou het er nu heel anders uit kunnen zien.’ Hij snoof.

Ruth rolde met haar ogen: hij was het echt aan het uitmelken.

‘Je bent neergeschoten en je ging knock-out toen je de

grond raakte. Zelfs jij moet nu toch wel hersteld zijn. Denk nou even na: het is ruim twee maanden geleden. Dus... ik moet het vragen: wat houdt je tegen?’

‘Ik heb mijn arm ook gebroken, vergeet dat niet.’ Hij griste zijn druiven weg en propde de zak achter een kussen, buiten haar bereik.

‘Als ik je niet beter kende, Tom Calladine, zou ik zeggen dat je een beetje werkschuw bent geworden,’ suggereerde ze en ze deed een stap achteruit, buiten zijn bereik.

‘Zoals ik al zei, een harde,’ zei hij met een grimas, terwijl hij het kussen naar haar toe gooide. ‘Je hebt wel lef. Ik zou jou weleens een schurk willen zien arresteren met een arm als de mijne.’

‘Als dat het enige is wat je dwarszit, dan doe ik de arrestaties en kun jij terugkomen en het denkwerk doen. Maar serieus, we hebben je echt nodig. Het is momenteel een zootje op het bureau. Jones heeft een douw gekregen. Vraag me niet wat er gebeurd is, want niemand praat. Dus wat doen ze? Ze geven Brad Long de leiding! Die vervloekte Long, in hemelsnaam. Noemden hem “waarnemend hoofdinspecteur” en gaven hem Jones’ kantoor.’

‘Is het zo erg? Nou, het ziet er naar uit dat je wel een redding kunt gebruiken.’

‘Daar is geen woord van gelogen. Dus wanneer kunnen we je verwachten?’

Ze deed haar best om hem het juiste te laten zeggen. Het leven op de werkvloer was geen pretje op dit moment, en zonder Tom zou het alleen maar erger worden.

Maar Tom Calladine kreeg geen tijd om te antwoorden. Ruth ging kijken wie er op zijn voordeur klopte.

‘Rocco!’ riep hij naar de jonge rechercheur. ‘Goed je te zien. Pak een kop koffie of zoiets en kom erbij.’ Hij knikte in de richting van de keuken.

‘Sorry, baas, ik kom voor Ruth,’ zei Simon Rockcliffe ernstig; hij kwam duidelijk niet voor de gezelligheid.

‘We hebben te maken met een groot incident, bij Hopecross,’ legde hij uit. ‘Een specialist van het City Hospital in Manchester is vanmorgen dood aangetroffen op zijn keukenvloer.’

‘Je had moeten bellen,’ zei Ruth tegen hem.

‘Nou, ik ben blij dat je dat niet hebt gedaan,’ zei Calladine. ‘Het is niet alleen goed om je te zien, maar nu kun je ons ook de gruwelijke details geven. Ik neem aan dat het moord is?’

‘Ja, in de rug gestoken. En er is nog iets; iets nogal griezeligs. Er was een speelkaart aan het hoofd van die arme kerel vastgespijkerd, niet te geloven, toch? De hemel mag weten wat het betekent, maar het lijkt meteen al een echte hersenbreker.’

‘Verder nog iets?’ Calladine zat nu rechtop.

‘Niet dat ik weet, maar we moeten er snel heen,’ zei hij en hij draaide zich om naar Ruth. ‘Long heeft brigadier Thorpe erheen gestuurd, maar die zal meer missen dan hij opmerkt.’

‘Ik word er doodziek van hem te moeten dekken. De man is een ramp en een luie donder. Hij steekt overal zijn neus in, alleen omdat zijn inspecteur nu de baas is.’ Ruth sloeg haar armen over elkaar en keek Calladine lang en streng aan. ‘Jij had het moeten zijn, hoor. Fallon of niet, jij bent de beste. Het hele bureau weet dat.’

Maar Calladine wist dat Ruth het mis had. Het draaide allemaal om Ray Fallon. Fallon was een misdadiger die een moordproces wachtte, en voor zover iedereen wist was de

man zijn neef! Als hij verder wilde komen, zou hij zich moeten uitspreken, iets moeten doen met de informatie waar hij over beschikte.

‘Hoe zit het dan met deze nieuwe zaak? Hoe ga je die aanpakken?’ Hij antwoordde niet op Ruths opmerking over Fallon.

‘Nou, als jij van die bank af komt, kun je met ons mee. Als Thorpe ziet dat je er weer bent, trekt hij er zijn handen van af, en Long ook,’ stelde Ruth voor, terwijl ze met haar voet tikte.

‘Zo praat je niet tegen je inspecteur, brigadier,’ reageerde Calladine.

‘Maar dat ben je niet, of wel? Momenteel in ieder geval niet.’

‘Hopecross, zei je?’ Calladine pakte een blocnote van zijn bijzettafel en krabbelde haastig een paar regels. ‘Ik laat Lydia even weten waar ik ben. Ze is bezorgd,’ vertrouwde hij hun met een grijns toe.

‘Nogal een huisvrouwkje,’ merkte Ruth sarcastisch op. ‘Heeft je nogal om haar vinger gewonden. Ik wed dat het door haar komt dat je al die tijd lekker thuis bent gebleven.’

‘En wat dan nog? Ik word graag om haar vinger gewonden.’ Hij grijnsde. ‘Ik vind het leuk dat ze hier is; ze is geweldig geweest.’

En dat was ook zo. Ondanks bedenkingen over haar huishoudelijke vaardigheden had ze het goed gedaan waar het telde. Ze was zijn verpleegster geweest, zijn kok, ze had zijn financiën geregeld en zelfs zijn dochter goede raad gegeven toen hij nog daas was van de morfine.

‘Zij heeft je deze puinhoop bezorgd. Of ben je vergeten dat zij degene was die achter je schurkachtige neef aan ging en hem hier terugbracht, gewapend en wel?’

‘Fallon zat al achter mij aan voor Lydia haar neus erin

stak. Hij wist dat ik degene was met het bewijs dat hem eindelijk kon veroordelen. Ik zou altijd zijn doelwit geweest zijn.'

'Allemaal smoezen om de boel niet te zien zoals hij is.'
Ze zuchtte. 'Wil je helpen, of niet?'

'Ik kan wel even kijken. Dat kan vast geen kwaad.'

'Mijn auto, ik breng je daarna weer thuis, beloofd.'

'Ik ga mijn jas halen.'

Het enorme vrijstaande stenen huis stond in een lommerrijke laan aan de rand van het dorp Hopecross; heel anders dan zijn eigen kleine cottage in een achterafstraatje van Leesdon. Calladine vroeg zich af hoeveel het zou kosten om in een huis als dit te wonen. Waarschijnlijk te veel. Maar hun slachtoffer was een heel goede arts, dus hij kon het zich vast wel veroorloven.

Te midden van de zware geüniformeerde aanwezigheid zag Calladine de patholoog, dokter Sebastian Hoyle, en de senior forensisch wetenschapper, dr. Julian Batho. Hij had ze al een hele tijd niet gezien.

'Fijn dat je terug bent, Tom!' riep Doc Hoyle hem toe met een grote glimlach op zijn gezicht. 'Als je terug bent, tenminste. We hebben ons een tijdje zorgen gemaakt,' zei hij terwijl hij witte wegwerppakken uitdeelde. 'Je weet het maar nooit met klappen op je hoofd. Doe jij deze? Brigadier Thorpe was hier eerder, maar ik denk niet dat hij langer dan twee minuten is gebleven.'

'Ja, Doc, deze is van mij,' bevestigde Calladine. 'En ja, ik denk dat ik eindelijk terug ben. Ik heb het zeker gemist,' zei hij met een even grote grijns als de patholoog.

Doc Hoyle knikte. 'Hij is dood sinds gisteravond, niet

later. Zijn werkster vond hem vanmorgen. Arme vrouw; ze is in shock naar het ziekenhuis gebracht.'

Calladine trok het pak aan, gevolgd door een paar overschoenen en een masker, en hij volgde Doc Hoyle het huis in.

'Volgens Ruth heb ik mijn gezicht geen moment te vroeg laten zien,' vertelde hij de dokter. 'Ze begint een beetje te stomen over de situatie op het werk, en eerlijk gezegd heb ik genoeg van ziek thuiszitten.'

'Als je het maar aankunt. Dit werk is geen pretje, zelfs niet als alles rustig is.'

'Pretje of niet, ik moet aan de bak. Mijn hersenen worden pap. Ik loop ernstig gevaar mijn scherpheid kwijt te raken.'

Tariq Ahmed lag op de vloer. De plas bloed was vanuit het keukentje de gang in gesijpeld.

'Een steekwond in de rug. De autopsie moet uitwijzen wat er gebruikt is, maar het was een lang mes, zou ik zeggen. De hoeveelheid bloedverlies suggereert dat er een belangrijke slagader doorboord is, waarschijnlijk de aorta.'

'Er zijn genoeg vingerafdrukken. We gaan ze zo snel mogelijk bekijken, maar ik durf te wedden dat ze van hem zijn.' Julian knikte naar het lichaam. 'Ik wed dat onze man handschoenen droeg,' voegde hij eraan toe. 'We pakken alle vondsten in en nemen ze mee naar het lab.'

'Heb je brigadier Thorpe de details gegeven?'

'Daar bleef hij niet lang genoeg voor.' Julian lachte grimmig. 'Hij keek even rond en besloot dat hij beter terug kon gaan naar het bureau.'

Dus Ruth had gelijk gehad.

'Nog een spoor van het moordwapen?'

'Ik denk niet dat we zoveel geluk zullen hebben, inspecteur,' zei Julian tegen hem.

‘Wat weten we van dokter Ahmed?’ vroeg Calladine aan Rocco.

‘Nog niets, baas, behalve dat hij in de stad werkte. Ik ga eens goed rondkijken om te zien of hij naaste familie had, maar volgens collega’s die de burens hebben gesproken, woonde hij alleen.’

‘Hoe zit het met de burens? Iemand moet uitzoeken of ze iets gezien of gehoord hebben.’

‘Er is al een agent de straat af gegaan om het te vragen,’ zei Ruth terwijl ze zich binnen bij hen voegde. ‘Blijkbaar hebben ze niets gehoord. Maar deze huizen zijn groot en staan ver uit elkaar. Er kan van alles gebeuren zonder dat de burens het horen.’

‘Kan dit een mislukte overval zijn geweest?’ vroeg Rocco. ‘Het zou helpen als we wisten of er iets ontbreekt.’

‘We moeten het huis toch doorzoeken. Zoek de namen van eventuele familieleden zodat we hen kunnen informeren. Ook zijn collega’s; alles wat ons kan helpen om een beeld te krijgen van het leven van deze man. Maar dit is geen overval, Rocco. Het neersteken is één ding, dat kan gebeuren bij een gevecht, maar dat niet.’ Hij knikte naar de spijker waarmee de kaart op het gezicht van de dokter gespijkerd was. ‘Wat is dat eigenlijk? Het lijkt op geen enkele speelkaart die ik ooit heb gezien.’

‘Het is een tarotkaart, inspecteur,’ vertelde Julian hem, neerbuigend als altijd. ‘Ze worden gebruikt voor waarzeggerij. Deze is nogal interessant. Het is een van de Grote Arcana: “de Toren”, die voor plotselinge veranderingen staat.’

Calladine was verbaasd over Julians serieuze toon. ‘Bedoel je hocus pocus?’

‘Wat jij wilt, inspecteur. Maar zoals ik al zei, deze kaart is interessant. Hij heeft een aantal verschillende betekenissen,

maar voor velen symboliseert hij mislukking, ondergang en rampen.'

'Dokter Ahmed en ik zullen je niet tegenspreken.'

'Misschien probeerde de moordenaar ons iets te vertellen, inspecteur. We moeten openstaan voor alle mogelijkheden.'

Calladine schudde zijn hoofd. Hij had geen idee hoe zo'n klinische, logische man als Julian Batho dit soort dingen kon weten, maar hij vroeg er niet naar. Hij had geen zin om een college te krijgen. Toch was het intrigerend bij een rationeel type als Julian.

Calladine nam achter zich de voordeur op en ging toen de keuken en de zitkamer in om de ramen te bestuderen.

'Er zijn geen sporen van braak. Dus degene die dit heeft gedaan is binnengelaten of had een sleutel. De dokter kende hem,' zei hij tegen Ruth. 'Zoek uit of hij iemand verwachtte, een bezoeker of zelfs een patiënt. Zoek naar een agenda, een laptop of iets dergelijks, en kijk of je zijn mobiele telefoon kunt vinden. Misschien zag hij patiënten buiten werktijd. Kijk eens of je een spreekkamer kunt vinden. Het huis is er groot genoeg voor. We moeten alles weten wat er over hem te weten is. Dat ding op zijn gezicht kan iets betekenen, maar het kan ook slechts een grap van de moordenaar zijn.'

'Het is wel vreemd, baas. Misschien moeten we eens gaan kijken bij de plaatselijke waarzeggers, misschien is er een verband met een van hen,' stelde Rocco voor.

'Oké, als het moet,' zei hij tegen de jonge rechercheur. 'Maar verspil er niet te veel tijd aan. Het heeft meer zin om uit te zoeken of er buiten in de straat camera's zijn. Zulke huizen hebben vaak eigen camera's. Wie weet heeft een ervan iets vastgelegd. Ruth!' Ze was in gesprek met Doc Hoyle. 'Ga jij terug naar het bureau en zet je wat we hebben op het whiteboard? Vraag Imogen wat ze via het ziekenhuis

te weten kan komen over Tariq Ahmed, vooral over zijn familie.'

'Wilt u geen lift naar huis, baas?'

'Nee, ik ga met de dokter naar het mortuarium. Kijken wat zijn voorlopige bevindingen opleveren.' Hij glimlachte.

Hij was terug, weer helemaal in zijn element. Dit was precies wat hij had gemist. Thuis rondhangen terwijl Lydia hem op zijn wenken bediende was één ding, maar hier was hij voor gemaakt.